

OĞLUM, BEN ÇOCUKKEN...

AYTÜL AKAL

OĞLUM, BEN ÇOCUKKEN...

AYTÜL AKAL

OĞLUM, BEN ÇOCUKKEN...

© 1995, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal

RESİMLEYEN: Gizem Malkoç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 1995

On İkinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

(İlk on bir baskı toplam 23.000 adet)

(İlk dokuz baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-9153-77-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

OĞLUM, BEN ÇOCUKKEN...

AYTÜL AKAL

iÇİNDEKİLER

ANNE, SEN ÇOCUKKEN	5
ANNE, SEN UZAYDAN MI GELDİN?	11
ANNE, KARNIM AÇ!	17
ANNE, SEN NE ANLARSIN!	23
ANNE, BÜTÜN AĞAÇLAR!	28
ANNE, SEN NEDEN BAŞKASI DEĞİLSİN?	35
ANNE, HAYAT ÇOK PAHALI, HABERİN VAR MI?	41
ANNE, KAPI!	48
ANNE, AL ŞUNU YANIMDAN!	54
ANNE, BENİ DUYUYOR MUSUN?	60

ANNE, SEN ÇOCUKKEN...

Televizyon karşısında yerçekimine son derece uyumlu bir açıyla halıya yayılmış çocuklara hayretle baktım. Ellerindeki cipsleri Dünya Rekorları kitabına girebilecek hızda atıştırıyorlardı.

İkisinin de dikkatini aynı anda çekebilecek bir ses tonu kullanarak, “Biliyor musunuz,” dedim. “Benim çocukluğumda televizyon falan yoktu. Cips de yoktu. Ama çok güzel vakit geçirmeyi bilirdik.”

“Ne yapardınız?” diye sordu büyük oğlan, meraklanmış gibi yaparak.

“Ne mi yapardık? Şey... Örneğin artık yünlerden bebekler yapardık. Sonra gazete kâğıt-

larından onlara elbiseler kesip saatlerce oynardık.”

“Herhalde bebekle oynamamı beklemiyorsun!” dedi oğlum gözlerini ekrandan ayırmadan.

Haklı çocuk... Başka bir şey bulmalıyım...

“Sonra sohbet ederdik arkadaşlarımızla,” diye devam ettim.

“Hangi konuda?”

“Ne bileyim işte, ‘Dünya neden dönüyor? Başka yıldızlarda hayat var mı?’ falan...”

“Aman anne, bunların çoğu sır olmaktan çıktı. Artık herkes neyin ne olduğunu biliyor. Hangi sersemi bulayım dünyanın neden döndüğünü anlatmak için?”

E doğru, haksız değil...

“Sokakta oynardık arkadaşlarımızla: Dönmece, istop, seksek, tilki tilki saat kaç...”

“Haa iyi, ben de sokağa çıkıp oyun oynayacağım diye cadde ortasında koşuşup dururken, arabaların altında ezileyim yani!”

“Aman aman! Sokağa çıkmayıver canım, onu demek istemedim. Arkadaşlarınla evde güzel güzel oynayabileceğiniz oyunlar kurabi-

lirsiniz. Uçtu uçtu kuş uçtu, isim-şehir falan...
Ya milyoner oyununa ne dersin?”

“Ay anne, vaktim olsa güleceğim. Bu demo-
de esprileri arkadaşlarımın yanında da yap-
yım deme sakın, olur mu?”

Hoppala! Bu çocuk da esprilerimden hiç
anlamaz. Aslında ben espri de yapmamıştım
ki, ciddi ciddi konuşuyordum. Neyse, küçük
oğlumu kurtarmaya çalışayım bari televizyon
canavarının hipnozundan.

“Yavrum, gelsene biraz, bak ne söyleyece-
ğim...”

“Gelemem, televizyon seyrediyorum. Sen gel!”

“Ben ‘gel’ deyince gelinir, tamam mı? Ben
anneyim. Ayrıca yaşlı ve yorgun bir kadını-
m. Beni gereksiz yere yürütme.”

“Yürüyüşe çıkacağım deyip saatlerce yürü-
yorsun ama...”

“O başka... Yürüyüşü karıştırma. Gel sen
şimdi buraya, sana kendi çocukluğumdan söz
edeyim. Biliyor musun, benim çocukluğumda
televizyon yoktu.”

Yüz ifadesi yumuşadı, şaşkınlığa döndü.
Çok şükür, küçüğü olsun etkileyebildim.

“Bilgisayar var mıydı?”

“Yoktu ya! Bilgisayar da yoktu! Ama biz zamanımızı kitap okuyup arkadaşlarla sohbet ederek ya da oyunlar oynayarak geçirirdik.”

“Başka neler yoktu?”

“Disk çalarlar, iPodlar yoktu. Biz müziğimizi, frekansını düğmeyle çevirerek aradığımız bir radyodan ya da kocaman şerit bantlı teyp-lerden dinlerdik. Zaten onları da ellememize izin verilmezdi ya, bozulmasınlar diye... Siz zamanınızın kıymetini bilmiyorsunuz. Her şeyiniz var, yine canınız sıkılıyor. Benim bisikletim, çalışma masam, kitaplığım yoktu. Renkli silgilerim, kalem kutum yoktu. Kalemlerimin ucunda tuhaf oyuncaklar sallanmazdı.”

“Aaa! Kitap, kalem var mıydı?”

“Canım, neden olmasın? Elbette kitap vardı. Kalem de vardı. Okula nasıl gideceğiz?”

“Peki, senin çocukluğunda okul var mıydı?”

“Tabii vardı canım, okul olmaz olur mu hiç? Ama okula sizin gibi servis arabalarıyla değil, yürüyerek giderdik!”

“Senin çocukluğunda yürümek için yollar var mıydı?”

“Dağ başında yaşamıyorduk ya, tabii yollar vardı. Sabah erkenden kalkıp çantamızı alır,

okula yollanırdık. Üstelik bizim zamanımızda beslenme saati diye bir şey de yoktu.”

“Neden? Beslenme çantaları mı yoktu?”

“Hayır, beslenme saati diye bir kavram yoktu.”

“Yani senin çocukluğunda kavramlar da mı yoktu?”

“Hayır canım, kavramlar vardı da... Yani, belki tamamı yoktu. Kavramlar zaman içinde yerleşiyor.”

“Yani senin çocukluğunda zaman yok muydu?”

Anladım, bu çocuk benimle alay ediyor. Şuna bak, ne kadar da ciddi soruyor ama. Alay mı, yoksa gerçek mi? Çocuk bilmek istiyor belki! Tam şimdi öğrenmeye hazırken...

“Zaman olmaz olur mu? Her zaman var olmuştur yavrum. Zaman sonsuzdur.”

“Sonsuz ne demek anne?”

“Sonsuz?.. Sonu olmayan... Yani... Şey... Ben-
ce sen gidip şu televizyondaki filmin sonunu izle. Benim biraz işim var.”

ANNE, SEN UZAYDAN MI GELDİN?

“Yavrum, gözlerini görmeyeli uzun zaman oldu. Alnından sarkan şu saçlarını kaldırsan da, gözlerinin rengini, bakalım hatırlayabiliyor muyum...”

“Anne, gözlerim pekâlâ görünüyor. Belki de artık senin gözlerin iyi görmüyordur, ne dersin?”

“Yok canım, henüz o kadar yaşlanmadım! Gözlerim çok iyi görüyor da, gördüğü yalnızca alnına dökülen şu vıcık vıcık yağlı saçların. Biraz kestirsen belki bu kadar çabuk yağlanmaz.”

“Ne yağı anne, jöle bu, jöle! Böyle yağlı görünsün diye özellikle jöleliyorum.”

“Tamam canım, jölene bir şey dediğim yok da, belki yana doğru tarasan diyorum. Bak işte

şöyle, iyice yana doğru fırçaladın mı yüzün açılır.”

“Ay saçmalama anne! O senin dediğin saç modelini arkeoloji müzesindeki heykellerden birinde görmüşsündür eminim. Artık öyle tarih öncesi saç modeli dünyanın hiçbir yerinde yok!”

“Ne demek öyle saç modeli yok? Sen tararsan olur!”

“Henüz meslek seçecek yaşa gelmedim anne. O günler geldiğinde kuaförlüğü seçer, müzelerdeki tüm saç modellerini uygulayım. Hatta o modelleri sana da bedavaya tararım. Ama şimdi lütfen saçıma karışma.”

“Kim, ben mi karışıyorum? Sana?.. Asla! Benim kadar modern bir anne daha yoktur. Bak, örneğin ‘Koluna doladığın bu deri ip bilezik nedir?’ diye merak edip hiç sordum mu bugüne kadar?”

“Evet, bana sormadın, ama bütün arkadaşlarına telefonda ‘Sizin çocuk da takıyor mu? Özel bir anlamı var mı acaba?’ diye sorup soruşturdun. Sanki duymadım.”

“Aaa, aşk olsun! Yoksa sen telefonlarımı mı dinliyorsun benim? Ne kadar ayıp!”

“Canım, neden dinleyeyim? Bütün evde sesin çın çın ötüyor zaten. Alt komşuya sor istersen, eminim neler konuştuğun onların evinden bile duyuluyordur.”

“Tabii, bağırarak zorunda kalırım. Çaldığın müziğin gürültüsünden evin içinde bir şey duyulmuyor ki! Sesi iyice kısmanı kaç kez söyledim sana. Müzik öyle bangır bangır dinlenmez.”

“Ay anne, ben zaten çok kısık çalışıyorum. Biraz daha kısarsam radyo susuyor.”

“Baksana, yoksa senin kulak problemin falan mı var? Zaten küçükken kulak iltihabı geçirmiştin. Aman çocuğum, yoksa iyi mi duymuyorsun? Bak şimdi, ben arkana geçip yavaş sesle bir kelime söyleyeceğim. Eğer duyamazsan hemen söyle. Gel, önce sağ kulağını dene-yelim.”

“Bence sen doktorluk yeteneğini kardeşimin kulaklarında dene. Onun iki kulağı birden duymuyor.”

“Doğru mu söylüyorsun? Nerden anladın?”

“Sen dişlerini fırçalamasını söylediğinde fırçalamıyor.”

“Onu bilerek yapıyor, ben anlamıyorum sanki. Aslında pekâlâ duyuyor.”

“Tamam ama... Belki de asıl sen pek iyi duyuyorsun anneciğim.”

“O da nedenmiş?”

“Baksana, deminden beri kardeşim içerden ‘Anneeee!’ diye bağırıp duruyor!”

“Hay Allah! Gidip bir bakayım. Ne istiyor acaba...”

...

“Ne var canım?”

“Anneciğim, bana neskafe yapar mısın?”

“Nee, neskafe mi? Beni bunun için mi çağırdın? Kalk kendin yap! Hem dur bakalım... Neden neskafe içiyormuşsun? Biz çocukken kahve içersek Arap olurduk.”

“O sizin çocukluğunuzdaymış. Hem ben zaten kahve demedim ki, neskafe dedim.”

“Sen neskafenin zararlarını bilmiyorsun galiba küçük bey!”

“Biliyorum, biliyorum. Ben de zaten kafeinsiz istiyorum.”

“Gelsene biraz buraya, sen saçına jöle mi sürdün?”

“Hayır! Neden?”

“Ne o öyle, tel tel havaya dikilmişler?”

“Saçımın kendi öyle, ben ne yapayım?”

OĞLUM, BEN ÇOCUKKEN...

Resimleyen: Gizem Malkoç

Biri buluş çağında, diğeri henüz kendi dünyasında iki çocuk...

Ve kendi çocukluğunun koşulları ile bugünün koşulları
arasında bocalayan bir anne...

Bu eğlendirici öyküleri okurken, öykü kahramanlarından birinin siz
olduğu hissine kapılıp, yazarın bir kapı aralığından yaşamınıza göz
attığından kuşku duymaya hazırlıklı olun.

Okumayı Seviyorum Serisi

www.tudem.com

f t @ tudemyayinrubu

ISBN: 978-605-9153-77-5

9 786059 153775